

Arrest

**nr. 88 160 van 25 september 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. LERNOU, loco advocaat A. VANDERPOORTEN, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 7 januari 2012, verklaart er zich op 10 januari 2012 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 29 maart 2012, verstuurd op 30 maart 2012.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het district Charkh, gelegen in de provincie Logar afkomstig te zijn. U bent een Kuchi van etnische origine. De laatste vijf jaar voor uw vertrek uit Afghanistan had u uw vaste verblijfplaats in X, dat samen met X, X en X, X uitmaakt. Ongeveer zes tot zeven maanden voor uw vertrek uit Afghanistan bent u op vraag van de maulawi van uw dorp actief geworden bij de taliban. Uw taak bestond erin voedingsmiddelen aan talibanstrijders in uw regio te

leveren, de briefwisseling tussen de commandanten te bezorgen en om maaltijden te voorzien tijdens vergaderingen. De autoriteiten raakten echter op de hoogte van uw activiteiten bij de taliban en zochten u. U bent daarop uit uw dorp vertrokken en verbleef in de omliggende dorpen. Na één van de vergaderingen kwamen er ook taliban uit de provincie Paktia aan. Het districtshoofd van de taliban voor Charkh stelde dat u het district goed kende en de taliban uit Paktia moest helpen bembommen te plaatsen op de weg tussen Charkh en de provinciehoofdplaats. Ze wilden ingenieurs doden. U weigerde hieraan mee te werken ondanks dat u hiertoe bevolen werd omdat er dan misschien onschuldige mensen konden sterven. De taliban kwamen tweemaal naar uw huis. U bleef echter weigeren. Ondertussen werden de taliban uit Paktia gedood door het Afghaans nationaal leger terwijl ze de bommen aan het plaatsen waren. De taliban beschuldigde u daarop van verraad. Ongeveer 20 dagen voor uw vertrek uit Afghanistan kreeg u een eerste dreigbrief van de taliban, vijf of zes dagen later ontving u een tweede dreigbrief. U reageerde hier niet op. Omdat u alle adressen en namen van de taliban uit uw regio kende vreesde de taliban dat u deze informatie aan het leger zou doorspelen. De taliban kwamen naar uw huis. Er ontstond een discussie tussen uw broer en de taliban. De taliban beschuldigden niet alleen u maar ook uw broer van verraad, omdat hij uw informatie zou doorspelen aan het leger omdat u niet naar de districtshoofdplaats kon gaan. Uw broer werd het huis uit gesleurd en op straat doodgeschoten. Omdat de taliban nog geregeld langs kwamen verbleef u gedurende 10 of 15 dagen bij een vriend in Pacha Sana, in de buurt van uw dorp. U heeft Afghanistan verlaten en reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België waar u op 10 januari 2012 een asielaanvraag heeft ingediend. Na uw vertrek uit Afghanistan zijn de taliban nog een paar keer naar uw huis gekomen. De ouderen van uw dorp hebben hen gevraagd om niet meer langs te komen gezien er in uw huis nog enkel een vrouw en kinderen wonen. De ouderen hebben de taliban echter wel beloofd u aan de taliban uit te leveren van zodra u terugkeert. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat u vreest dat uw leven in gevaar is. Ter staving van uw asielrelaas legt u een Afghaans identiteitsdocument (taskara) en twee dreigbrieven van de taliban voor."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

"Er dient te worden opgemerkt dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u de laatste jaren voor uw vertrek naar België in Dabare Aluy-Bala in het district Charkh gewoond heeft. Vooreerst moet vastgesteld worden dat uw kennis van de politieke en veiligheidssituatie in uw regio uitermate oppervlakkig is. Gevraagd naar gevechten of aanslagen in de buurt van uw dorp of in de omliggende dorpen vermeldt u dat er acht maanden geleden een Ranger en een maand later een wagen met bakstenen ontplofte. U stelt dat er geen andere incidenten waren in Dabare. Er zouden wel gevechten tussen de Amerikanen en de taliban zijn geweest. Het zouden echter geen echte gevechten zijn geweest mensen zouden zijn gefouilleerd (cgvs p.13). Het is opmerkelijk dat u niet weet te vertellen dat er in Dabare Aluy Bala in juli 2007 twee Afghaanse medewerkers van de non-gouvernementele organisatie IRC werden neergeschoten op de brug. Uit de beschikbare informatie blijkt overigens dat op 4 juni 2011, ongeveer acht maanden voor uw gehoor voor het Commissariaat-generaal en enkele maanden voor uw vertrek uit Afghanistan in september 2001 (cgvs p.13), inderdaad een aanslag plaatsvond in Dabare. Daarbij werd echter geen Ranger of een wagen met bakstenen getroffen maar vier kinderen op een gemotoriseerde riksja. Drie kinderen overleefden de aanslag niet, een vierde raakte gewond. Dat u zulk incident, wat gezien het profiel van de slachtoffers toch onderwerp van gesprek geweest zal zijn in uw dorp, niet correct kunt weergeven roept bovendien vragen op over de manier waarop u uw kennis heeft verkregen. Wanneer het Commissariaat-generaal informeert of u zich een incident herinnert waarbij taliban zichzelf hebben opgeblazen stelt u dat dit niet bij u gebeurde, dat er verder in Logar wel zulke zaken gebeurden, maar dat u zich de data niet herinnert (cgvs p.14). Dat u zich, als beweerde talib, niet herinnert dat er in augustus 2009, nog geen twee jaar voor uw toetreding, twee taliban opgeblazen werden door hun eigen explosieven in de Dabare regio en er op 5 september 2011, enkele weken voor uw beweerd vertrek uit Afghanistan, opnieuw een talib de dood vond en een andere gewond raakte toen een bembom die ze plaatsten vervroegd afging in de Dabare regio doet vragen rijzen over uw verblijf in de regio en over uw beweerd profiel. Gevraagd naar de stemlokalen in uw dorp vermeldt u correct dat het stemlokaal zich in de school van uw dorp bevond. U vult echter ook aan dat er niemand in uw dorp gaat stemmen uit angst, en dat diegenen die wel stemmen naar het provinciecentrum gaan (cgvs p.12). Volgens de beschikbare informatie daagden er tijdens de verkiezingen van 2009 echter naar schatting 3949 kiezers op in uw dorp, wat vragen oproept over uw verklaringen over de lage opkomst. Gezien u volgens uw verklaringen tijdens het gehoor sinds de

laatste vijf jaar voor uw vertrek uit Afghanistan steeds in Dabare Aluy-Bala verbleef (cgvs p.10) en de laatste zes tot zeven maanden van uw verblijf in de regio talibanleden bevoorraadden en de briefwisseling tussen lokale commandanten verzorgde in de regio (cgvs p.15-16) roept uw gebrek aan kennis over de veiligheidsincidenten ernstige vragen op over uw verklaringen betreffende uw verblijf in Charkh. Voorts moet opgemerkt worden dat uw kennis over de verschillende reconstructieprojecten bijzonder oppervlakkig is. Wanneer het Commissariaat-generaal informeert of er controleposten gebouwd werden in uw dorp stelt u dat er zeker meer dan vijf jaar geleden een controlepost van het Afghaans nationaal leger gebouwd werd in de bergen boven uw dorp en dat er een oude politiecontrolepost was richting de districtshoofdplaats, maar dat deze niet dicht bij uw dorp lag (cgvs p.12-13). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat er op 10 juni 2011, slechts enkele maanden voor uw beweerd vertrek uit uw dorp, een door de Tsjechische PRT nieuw gebouwde controlepost aan de Afghaanse nationale politie werd overhandigd. Gezien uit de informatie blijkt dat de oude voorlopige post die de nieuwe diende te vervangen regelmatig aangevallen werd door de taliban is het bijzonder merkwaardig dat u hierover niets afweet. Gevraagd of u buitenlandse organisaties kent die actief zijn in uw regio stelt u dat er geen hulporganisaties zijn, enkel basissen van de Amerikanen (cgvs p.14). Uit de beschikbare informatie die bij het administratief dossier werd gevoegd blijkt dat niet alleen een groot aantal niet-gouvernementele organisaties actief is in uw regio maar ook dat de PRT, die sinds 2008 door de Tsjechen geleid wordt, een zeer actieve rol speelt in Logar. Tot slot is het veelzeggend dat u, die deel uitmaakte van het maatschappelijke leven en als steenkapper stenen aan de dorpsbewoners verkocht, er niet in slaagt om alle waarden van de Afghaanse bankbiljetten op te sommen. U gaf aan dat er biljetten zijn van 5, 10, 20, 50, 100, 500 en 1000 afghani. Wanneer het Commissariaat-generaal informeert of er effectief bankbiljetten van vijf afghani zijn stelt u dat men zeven maanden geleden de munten van 5 afghani vervangen heeft door biljetten (cgvs p.10). Uit de ter beschikking van het Commissariaat-generaal zijn de informatie blijkt nergens dat het bankbiljet van 5 afghani recent heringevoerd werd. Noch de website van de Afghaanse Nationale Bank, noch andere websites die de recente veranderingen in het Afghaans papiergeld opvolgen maken hier enige melding van. Het is moeilijk voor te stellen dat een vijfendertigjarige burger dergelijke fouten zou maken over een zodanig elementair aspect van het dagelijks leven als het in gebruik zijnde geld. Op basis van voorgaande vaststelling kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw beweringen over uw verblijf in Afghanistan. Bijgevolg kan er ook geen enkel geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die u in uw regio van herkomst in die periode zou hebben meegemaakt en dient te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming. Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai en India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie. Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkenen een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat. Om die redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon. Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen

omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en uw vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend. U legde een identiteitsdocument en twee dreigbrieven van de taliban voor die uw asielaanvraag moest staven. Dergelijke documenten kunnen uw asielrelaas slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. Gezien de vaststelling dat u uw verblijf in Logar niet aannemelijk kan maken, kan aan de documenten geen waarde worden gehecht. Bovendien geeft de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie aan dat frauduleuze (identiteits)documenten gemakkelijk verkrijgbaar zijn in Afghaanse steden of in Peshawar (informatie in het administratief dossier)."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en betwist enkele van de motieven van de bestreden beslissing.

2.2. De Raad wijst erop dat hij volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging kan overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen maar geeft niet aan welke substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld of welke essentiële elementen ontbreken. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming en sluit zich hiervoor aan bij de motieven van de bestreden beslissing.

De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat verzoekers kennis van de politieke situatie en van de veiligheidssituatie in zijn streek uitermate oppervlakkig is. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij het incident met de medewerkers van IRC aan het CGVS heeft vermeld. Dit blijkt echter niet uit het gehoorverslag. Verzoeker stelt ook dat er in zijn streek geen gemotoriseerde riksja's rijden. In het internetartikel van Pajhwok Afghan News is nochtans wel degelijk sprake van een riksja. Verzoeker toont niet aan dat dit artikel niet met de waarheid strookt. Verzoeker herhaalt dat niemand in zijn dorp gaat stemmen uit angst, en dat diegenen die wel stemmen naar het provinciecentrum gaan. Deze verklaring komt echter niet overeen met de informatie in het administratief dossier, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing.

De commissaris-generaal heeft ook terecht geoordeeld dat verzoekers kennis van de verschillende reconstructieprojecten bijzonder oppervlakkig is. Verzoeker stelt dat er in zijn dorp geen controlepost is. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt echter het tegendeel. Verder stelt verzoeker dat er in zijn dorp geen niet-gouvernementele organisaties actief zijn, maar wel in zijn regio. Tijdens het gehoor verklaarde hij echter dat er in zijn regio geen hulporganisaties zijn, enkel basissen van de Amerikanen.

De commissaris-generaal heeft ook terecht geoordeeld dat verzoeker verkeerdelijk beweerde dat er biljetten van vijf afghani bestaan. Verzoeker blijft in zijn verzoekschrift bij zijn bewering, zonder deze echter te staven.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De vaststelling dat verzoeker de waarheid niet vertelt over waar hij voor zijn vertrek naar België verbleef, is van belang om de hoedanigheid van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te beoordelen. Het risico op vervolging en op ernstige schade moeten beoordeeld worden ten aanzien van het land waarvan verzoeker de nationaliteit bezit. Er is echter geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Bovendien

verliest verzoeker zijn belang om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te vragen, als blijkt dat hij reeds in een ander land als vluchteling is erkend of in een andere lidstaat van de Europese Unie subsidiaire bescherming of een daaraan gelijkwaardige bescherming heeft verkregen. Er is ook geen nood aan bescherming als de asielzoeker afkomstig is uit een streek waar er geen risico op ernstige schade is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n streek te vestigen. Een asielzoeker die over zijn herkomst ongeloofwaardige verklaringen aflegt, maakt dus niet aannemelijk dat hij vluchteling is of nood heeft aan subsidiaire bescherming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER